

JANA JAVORSKÁ

МОТОВАБА

Jana Javorská

MOTOBABA

MOTTO:

Pro ženy – jestliže tě tvůj chlap není schopen uspokojit, poříd' si motorku.

Větší orgasmus nikdy s nikým nezažiješ.

Pro muže – jestliže ti už nepomáhá ani viagra, vyměň konečně svůj protějšek

za pořádný stroj.

Každý, kdo má doma motorku, zná přesně ten pocit, kdy se rozhodne, že se jen tak projede nebo ji osedlá z jakéhokoli důvodu. Adrenalin se mu vkrádá do žil už v momentě, kdy začne snášet na hromádku nezbytné ochranné oblečení, a poté se do něho pracně nasouká.

Tedy úplně všichni nemají tento postup, ale většina mých přátel, kteří jezdí v naší partě, to tak dělá. Kdo už jednou upadl, přesně ví, o čem je řeč. Ježdění v kratasech, tričku a nedej bože jen v pantoflích, přenecháváme raději sebevrahům, neboť pouhý pád na asfalt, k němuž někdy dojde i v sebemenší rychlosti, znamená ošklivá zranění. Ale o tom až mnohem později.

Teď si vychutnejme ten pocit, kdy se začneme oblékat do kombinézy, nebo navlékat kalhoty a bundu. Pokud se člověk ještě nezpotil, není to takový problém. Pokaždé se mi třesou ruce už v okamžiku, kdy odemykám garáž a z ramínka sundávám svoji černou koženou kombinézu. Pravda, jakmile venkovní teplota přesáhne 25 stupňů Celsia, začínám litovat, že jsem si nepořídila raději nějakou v bílé barvě. Stačí ovšem jediný pohled na muší hřbitov, který se nachází na rukávech, a je mi jasné, že volba byla skvělá.

Nasadím si chránič páteře, nasoukám se do svojí druhé kůže, obuju si vysoké boty a navléknu reflexní vestu. Takto vyzbrojena popadnu helmu a rukavice a

vrzavým krokem Robocopa odcházím do garáže vytlačit svoji milovanou Yamahu R1. No, jasně, že je to motorka pro dámy absolutně nevhodná a je stavěná spíše na závodní okruh než na silnici, ale já ji miluju. A zaručeně bych neměnila za žádného naháče, jak mě neustále nabádá můj manžel.

Otočím klíčkem a uslyším známý zvuk, kterým mě ta moje holka vždy vítá. Zapnu sytič, zmáčknu spojku a nastartuji. „Vrrm, vrrm,“ ozve se libozvučné zavrčení motoru a z výfuku se vypaří první dávka zplodin. Jakmile zavoní na dvoře, pomalu vypínám sytič. Moje kráska je připravena vyrazit.

Nasadím si tedy helmu a pracně se nacpu do rukavic. Zacvaknu utahovací kolečka, jež pomáhají rukavicím těsně přilnout k rukávům kombinézy a vytvořit tak ochranný štít. Konečně nasedám. Cítím tu sílu vzpínajících se koní. Zmáčknu spojku, vykopnu stojánek a zařadím jedničku. Opatrně vyjedu s motorkou uličkou kolem domu a jdu zamknout branku. Rozsvítím světla, ještě jednou pohlédnu na kontrolky, zaklapnu hledí a vyjždím. „Vrrrrm,“ zaduní ulicí, přeřadím rychlost – dvě, tři, čtyři. Vyjždím z města a zahýbám v náklonu do ostré pravé zatáčky – přidat plyn, pět, šest - a jsem pryč.

Takto jsem však nejezdila vždycky. Já jsem začala už kdysi dávno, kdy ještě nebyla na pionýru povinná přílba. V šestnácti letech mi táta sehnal od mého

nevlastního bratrance lehce jetou motorku Jawa Pionýr 21 a já byla v ten moment v sedmém nebi. Už v té době jsme byly parta bláznivých holek a vyrážely jsme do okolních vesnic lovit kluky.

Tehdy byl benzín za necelých dvacet korun a naše pionýry nasýtil třílitrový kanystr. Lumpáren jsme se tehdy navyváděly víc než kluci, ale vždycky nám to - na rozdíl od nich - nějak prošlo. Časem jsme však získaly řidičské průkazy na auto a bylo po divokém ježdění. Naše mašiny podědili mladší sourozenci a my měly jiné zájmy.

Tak šel čas a na ježdění se zapomnělo. Přišly děti, kamarádky se rozutekly do všech koutů, ale žádnou z nás by zaručeně nenapadlo kupovat si nějaký stroj. Jednoho krásného dne s tím nápadem přišel můj manžel. Kdysi prý jezdil na motorce a chtěl by si znovu nějakou pořídit. Jaksi mi přitom pozapomněl odhalit tajemství svých obroušených a plastikou poznamenaných kolen.

K Vánocům si tedy pořídil Yamahu R1 a já byla odsouzena dělat mu celou dobu batoh, avšak díky vyjížd'kám se nás dala dohromady parta skvělých lidí a naše výlety se začaly konat pravidelně každý víkend. V čele naší bandy vždy jel Pepíno, který vlastnil úžasnou chromovanou tříkolku. Celá parta se za ním držela jako hejno včel za svojí královnou.

Jakmile jsme někde zastavili, seběhlo se hned plno čumilů, aby obdivovali naše stroje. Netrvalo dlouho a mě přestalo bavit sledovat cestu z pozice spolujezdce. Když

můj manžel přišel s návrhem, že si k erjedničce koupíme ještě choppera rozhodla jsem: „Jedině pod podmínkou, že to bude moje motorka.“

Manžel si sice chvíli brblal něco pod vousy, ale nakonec souhlasil. Myslel si totiž, že se mi nebude chtít znovu do autoškoly, abych si udělala papíry na velkou motorku. To se ale spletl. Jakmile jsem přinesla přihlášku, musel se mnou začít trénovat. Ovšem takový silný stroj, jako je Yamaha R1, není na trénování nezkušených začátečníků vůbec vhodný. Bylo tedy jasné, že se musí koupit chopper, a tak se také stalo. Měla jsem báječnou motorku, která byla jenom moje.

SUZUKI VS 800 INTRUDER

Moje radost byla obrovská. Jakmile jsem dostala řidičák, byla ze mě rázem MOTOBABA. Problém byl v tom, že jsem sice papíry udělala, ale byl konec sezóny a na silnicích nebylo pro začátečníka příliš bezpečno. Několikrát jsem se svezla, ale kvůli sychravému počasí

jsem musela mého nového miláčka zagarážovat. Už jsem se těšila na jaro, až znovu vyrazím na silnici. Přece jen to ježdění přes zimu nezapomenu.

NEHODA

Konečně bylo po Vánocích, dokonce i Silvestr byl za námi a já se nemohla dočkat, až bude venku trochu přívětivější počasí, a tím budu mít i já možnost zahájit naši motosezónu 2008.

Ovšem jisté obavy jsem nepatrně pociťovala. Po půl roce, kdy jsem se na svoji motorku chodila tak maximálně dívat do garáže, bude můj rozjezd trochu rozpačitý. Věřila jsem však, že se to brzy srovná a nakonec získám tu správnou jistotu, kterou potřebuje každý motorkář, aby zvládl bezpečně svůj stroj.

Toho dne bylo počasí dost proměnlivé. Sluníčko však chvílemi svítilo už od rána. Teplota sice ještě nic moc, ale kolem deseti stupňů a suché silnice, to je pro choppráky akorát.

„Po obědě se pojedeme projet,“ navrhl manžel, „už se moc těším, jak zahájíme sezónu.“

Jakmile jsme se začali chystat, obloha se zatáhla a objevily se sněhové vločky. Naštěstí to byla jenom přeháňka a za okamžik už se znovu usmívalo sluníčko.

Ve mně začal nepatrně hlodat červíček a chutě na projížďku mě pomalu opouštěly.

„Nebud' lenoch,“ zavelel manžel, „musíš trénovat.“

Ač nerada oblékla jsem si teplé prádlo a kožené oblečení. Manžel zatím vyndal motorky z garáže a navrhl kratší trasu s tím, že nejprve zajedeme k našemu kamarádovi Kájovi do jeho firmy něco domluvit.

„Jé, docela vám závidím,“ uvítal nás Kája mezi dveřmi. „Hned bych jel s vámi, ale musím dneska makat až do večera.“

„Však ona to nebude žádná divočina. Je to moje letošní první jízda. Určitě pojedu hodně pomalu. To by tě s námi nebavilo,“ snažila jsem se mu smazat smutnou vrásku z čela.

„Tak na sebe dávejte bacha a o víkendu vyrazíme všichni. Snad už bude hezky,“ loučil se s námi Karel a šel se podívat, jak pojedu.

Opatrně jsem tedy s motorkou vycouvala od chodníku, nastartovala a vyjížděla ze dvora. Když jsem přijela mezi vrata a chystala se projet ven, nevšimla jsem si, že se ke mně blíží z levé strany auto. Jelo pomalu a vypadalo to, že bude parkovat. Pak si to řidič zřejmě rozmyslel a znovu se rozjel. To už jsem mu však zkřížila cestu. Místo toho, abych zmáčkla spojku a zabrzdila, snažila jsem se ho objet. Bylo nad slunce jasnější, že to s mými chabými zkušenostmi nedám. V momentě se proti

mně ze země zvedla zed' a já už po ní šplhala nahoru i s motorkou. Pak už jenom rána a já na zemi pod motorkou.

Chlapi ihned vyděšeně přiběhli a snažili se mě vyprostit. Zdálo se, že to bude v pohodě, dokud jsem se nepostavila na nohu. Bohužel tomu tak nebylo. Náhle jsem ucítila bolest, jako když mi někdo nohu řeže, a už jsem věděla, že je zle. Do očí mi vyhrkly slzy.

Manžel nechal motorky na starost Kájovi, půjčil si od něho auto a už jsme ujížděli do nemocnice. Když jsem se v lounské nemocnici konečně dostala na řadu a absolvovala v bolestech rentgen, oznámil mi pan doktor, který uměl česky zřejmě jen pár slov, že mi tu „starou zlomeninu“ napraví. Ihned mi bylo jasné, že tudy cesta nevede. Přesto jsem ještě vydržela, když mi dva snědí zaměstnanci sádrovny dělali na noze jakési umělecké dílo.

„Odvez mě do Střešovic, nebo tady zhebnu!“ bolestí jsem téměř křičela. Když manžel zjistil, že ten africký doktor bude asi nějaký kmenový šaman, přehodil si mě přes rameno a odnesl mě zpátky do auta.

V té době jsem byla ještě zaměstnaná u policie, a tak mě ve Střešovicích přijali bez problémů.

„Jedete z Loun nebo z Ukrajiny?“ zeptal se mě doktor, aniž by spatřil moje papíry, a pracně mi sundával ten sádrový výtvar.

„Jak jste to uhodl, pane doktore?“ nechápala jsem jeho myšlenkové pochody. Doktor se jen usmál.

„Aha,“ špitla jsem. Zřejmě jsem nebyla první podobný případ.

„Máte to teda pěkně rozšmelcovaný. Co jste to vyváděla, ženská?“ kroutil hlavou, když si prohlížel můj rentgen.

„Místo paty máte pytlík střepů a kotník na dvě půlky,“ konstatoval doktor. „To musí bolet jako čert! Koukám, že máte práh bolesti hodně vysoko. Už jste dostala sedativa?“ nechápal, že bolestí nevyřvávám.

„V Lounech mi řekli, že nic nedostanu, protože se nechci nechat ošetřit u nich.“

Doktor jen zakroutil očima. Kývl na sestřičku a ta mi ihned píchla injekci.

„Už to máte moc oteklé. Musím se poradit s kolegy, jestli to má cenu ještě dneska operovat. Vůbec se mi to nelíbí,“ zamyšleně prozkoumával můj rentgenový snímek. „No nic. Každopádně si vás tady necháme a najdeme vám nějaké lůžko. Potíží je v tom, že je ortopedie plná. Dneska budete muset přespat na ušním.“

Nechápavě jsem na něho zírala.

„Nebojte se, potom vás převezeme,“ usmíval se na mě. Já nevěděla, jestli to myslí vážně. Jak se ukázalo,

myslel, ale to už mi bylo celkem fuk. Bylo jasné, že tady mi už nic lámat nebudou a nohu určitě spraví.

Ještě téhož dne pan doktor za mnou přišel na ušní. Vedl s sebou sympatickou mladou paní doktorku.

„Kdy jste naposledy jedla a co?“ zeptal se mě.

„Snídala jsem v osm hodin müsli s mlékem a od té doby nic. Oběd jsem si chtěla dát, až přijedu domů,“ odpověděla jsem.

„No, to by šlo. Tak už nic nedostanete a půjdete za chvíli na sál,“ oznámil mi a předal slovo paní doktorce, aby mi zákrok vysvětlila.

V ten moment mi bylo všechno jedno. Hlavně jsem si přála, abych to měla co nejrychleji za sebou. Když oba odešli, manžel se rozloučil s tím, že musí ještě všechno zařídit, že přijede druhý den a přiveze mi nějaké věci. Za dvě hodiny po jeho odchodu mě zřízenci odváželi na sál.

Týden po operaci jsem měla být propuštěna do domácí péče. Měla jsem už sbaleno a těšila jsem se, až uvidím svého pětiletého synka, po kterém se mi hodně stýskalo. Pan doktor mi ještě nechal udělat kontrolní snímek, a pak prohlásil:

„Musím vás zklamat, ale domů nepojedete. Viděl jsem ten rentgen. Musíme to předělat. Takhle byste do smrti chodila o francouzských holích.“

Chtělo se mi brečet. Znamenalo to pro mě další týden v nemocnici. Byla jsem zoufalá. Pan doktor mě naštěstí objednal hned na další den. Nevěděla jsem, co si mám myslet, ale on mi brzy všechno přišel vysvětlit:

„Může za to ten otok. Ted', když už všechno splasklo, jsem schopen vám udělat lepší posazení těch roztráštěných patních kostí. Jenom vám tam přidám pár drátů. Chvilku budete mít patu jako ježek, ale je větší naděje, že to lépe sroste.“

Nezmohla jsem se na nic jiného než na „děkuju.“ Když jsem potom viděla při převazu svoji nohu, musela jsem dát panu doktorovi za pravdu. Vzadu z paty mi čouhalo sedm drátů a v kotníku jsem měla šroub.

Vím, že to není zrovna moc hezký pohled. Proč jsem zařadila právě tuhle fotku? Běhá mi totiž mráz po zádech, když vidím, v čem jezdí někteří motorkáři. Můžu svědomitě odpřísáhnout, že nemít motorkářské vyztužené boty s chrániči, určitě bych o nohu přišla. Sdělil mi to i pan doktor, když jsme o tom spolu později diskutovali. Dokonce se mi svěřil, že zvažoval i variantu amputace, když viděl, co jsem mu přivezla za „prácičku“. Musela jsem mu za to slíbit, že už na motorku nikdy nevlezu. Jenže sliby se slibují a voda teče.

Zprvu jsem si opravdu myslela, že toho raději nechám. Ovšem jakmile jsem přijela domů a viděla, jak tam ta moje holka stojí v garáži opuštěná, bylo mi jasné, že to jen tak nevzdám. Když mi po třech měsících pan doktor řekl, že mi dráty vyndá, měla jsem radost. Bohužel jen do chvíle, než mi oznámil, že to bude bez umrtvení a ambulantně.

Od kolegyně, která ležela se mnou na pokoji, jsem už věděla, že jí dělali totéž, ale v narkóze.

Jenže ke mně se pan doktor přitočil a povídá:

„Položte se tady na lůžku na břicho. Za chvílku to budete mít za sebou.“

Vyděšeně jsem na něho vykulila oči. Sestřička mu nenápadně podávala kleště a já ani nemohla protestovat. Pan doktor uchoпил moji nohu, několikrát to cuklo a dráty byly venku. Nestačila jsem se divit.

„Vždyť jsem vám říkal, že to nic není,“ usmíval se na mě šibalsky.

„To teda vážně zírám,“ prohodila jsem uznale.

„Tak ještě za měsíc ten šroubek a budete to mít z krku.“

Když jsem pak šla dobrovolně na vyndání bez narkózy v domnění, že jeden šroubek bude brnkačka proti sedmi drátům, netušila jsem, jak jsem se hrozně mylila. Šroubek měl přesně devět závitů a každý jsem si užila, jak se patří.

Žila jsem v představách, že pan doktor vezme nějaký akušřoubovák, udělá to: „Bzz“ a šroubek bude venku. Místo toho jsem půl hodiny skučela a zatínala zuby, jen abych nevykřikla bolestí.

Chodila jsem sice ještě o berlích, ale už jsem vesele jezdila na motorce. Berle jsem vždy složila a přidělala z boku na motorku. Každý, kdo mě viděl, jak jsem lezla z motorky a pajdala o berlích, si musel t'ukat na čelo. Já jsem však ještě stihla do konce sezóny ujet přes tři tisíce kilometrů bez nehody. Naštěstí o tom ani jeden z mých ošetřujících lékařů neměl sebemenší tušení, jinak by mi určitě zlomili najednou obě nohy.

Tak takhle jsem cestovala. Berle připravené ke startu. Chodit jsem nemohla, ale řídit motorku klidně. Kdo mě viděl, klepal si na čelo. Ani se těm lidem moc nedivím.